

РЕШЕНИЕ

№ 24157

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3693** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 72, ал.4 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 01 РУ – СДВР срещу Решение № 891 от 10.03.2025г. постановено по адм. д. № 256/2025г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 112-ти състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 2253з-1638/05.12.2024 г., издадена от М. И., на длъжност „инспектор“ при 01 РУ-СДВР, с която В. В. К. е задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

В касационната жалба се твърди, че постановеното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Счита за неправилни мотивите на съда по отношение на незнанието на В. В. К. защо е бил задържан. Твърди, че надлежността на задържането е категорично доказана, осъществена е законосъобразно от полицейски органи и фактите са обективирани в съответните писмени доказателства, част от административната преписка. Излага доводи, че налагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 часа“ е оправдано, тъй като в случая са налице данни, че задържането е извършено с оглед на обществения интерес, който независимо от презумпцията за невинност, надделява над правилото за зачитане на личната свобода. Иска се отмяна на съдебното решение. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни

инстанции. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът по касация В. В. К., чрез процесуалния си представител, в писмен отговор и в съдебно заседание излага доводи за правилност на обжалваното решение на СРС и моли то да бъде оставено в сила. Твърди, че практиката на ЕС свързана с работата с деца е категорична, че механизмите на прилагане на ПАМ следва да съответстват на целта на закона и да се прилага щадящо правосъдие и своевременно информираност. АО не е спазил тези задължителни указания, за да задоволи неясни потребности, които не кореспондират със законовата цел. Излага още, че съобразно чл.40 Конвенция защита правата на детето, всяко дете трябва да бъде уведомено незабавно и пряко за обвинения срещу него, което не е сторено от страна на АО. Твърди, че по ДП, няма данни за извършено престъпление по чл.129 от НК. Счита, че правото на свободно придвижване на В. е нарушено от АО без да са налице доказателства, че може да се укрие или да възпрепятства разследване. Претендира разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на обжалваното решение.

Административен съд София – град, X - ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.211, ал. 1 АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл.218, ал.2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл.220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 13.10.2024 г., около 17:00 часа, в [населено място], на [улица], до спирка на МГТ, е възникнало сбиване, в резултат на което на лицето М. А., с ЕГН [ЕГН], е причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на носните кости. На 05.12.2024 г. жалбоподателят бил задържан с процесната заповед за задържане, като тя била издадена от М. И., на длъжност „инспектор“ при 01 РУ-СДВР. А посоченото в нея основание за задържането му е „по ЗМ1941/24 г. по описа на 01 РУ-СДВР за престъпление по чл. 129 от НК“.

Заповедта е връчена на лицето срещу подпис, а към заповедта е приложена декларация от 05.12.2024 г., с която задържаният е декларира, че е запознат с правата си.

Пострадалият разпознал жалбоподателя като един от извършителите на престъплението срещу него, като това се случило в нарочно действие по разпознаване, осъществено четири дни след неговото задържане – на 09.12.2024 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка районният съд от правна страна е приел, че заповедта е незаконосъобразна, защото основаниято за задържане, което е посочено в нея, не отговаря на изискванията за неговото съдържание. Приел е още, че в самата заповед липсват каквито и да било фактически основания за задържането на лицето, както и не са посочени място, дата на престъплението, никакъв механизъм, нито кой е пострадалият, какъв е резултатът от деянието и т.н.

След като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд - София-град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Настоящият касационен състав намира, че следва да бъде отменено. Това е така, доколкото не споделя изводите на СРС за немотивираност на заповедта за задържане и по-специално, че не е спазен чл. 72, ал. 1, т. 1, 2 относно изискването за посочване на фактически и правни основания за задържането. В определената в бланката графа за посочване на тези обстоятелства е посочено „по ЗМ 1941/24 г. по описа на 01 РУ-СДВР, за престъпление по чл. 129 НК“.

Макар и лаконично, настоящият състав намира, че задържаното лице е могло да разбере фактическите основания за задържането. От една страна, това е поради препращането към ЗМ 1941/24 г. От друга страна, изрично е посочено, че е за престъпление по чл. 129 НК.

По делото е изисквана и представена цялата преписка по този ЗМ, като жалбоподателят е могъл да се запознае с нея, в случай, че не е могъл да стори преди образуването на делото.

Същевременно, се установява, че преписката по ЗМ е образувано именно за престъпление по чл. 129 НК – за това, че около 17.00 ч. на 13.10.2024 г., чрез удари с ръце и крака е причинена средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на носни кости, на М. А. А..

Установява се също така, че на В. К. е предоставена адвокатска помощ, видно от формуляр на дежурния адвокат, като в този формуляр е вписано, че той знае за какво е задържането – „за побой, от който е последвала телесна повреда по чл. 129 НК, знае, че има „образувано дос. производство“. Подписан е формулярът от служебен защитник, адв. М. В. Д..

Ето защо настоящият състав намира, че оспореното решение следва да бъде отменено и вместо него – постановен друг акт по същество, с който да се отхвърли жалбата срещу оспореният акт.

Това е така доколкото оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в рамките на неговите правомощия, в предписаната от закона форма.

При съставянето му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид изложеното по-горе следва да се направи извод, че заповедта е издадена в съответствие с установената по делото фактическа обстановка, при спазване на приложимите материално-правни норми – в случая чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

По разноските. При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.63д, ал.1 ЗАНН жалбоподателят има право на разноси, за двете инстанции. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ следва да се определят такива от по 80 лв. за всяка една инстанция.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, X - ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 891 от 10.03.2025г. постановено по адм. д. № 256/2025г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. К., ЕГН [ЕГН] срещу заповед за задържане на лице с рег. № 225зз-1638/05.12.2024 г., издадена от М. И., на длъжност „инспектор“ при 01 РУ-СДВР, с която В. В. К. е задържан за срок до 24 часа на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

ОСЪЖДА В. В. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция вътрешни работи сумата от 160 лв. разноси.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.